

NO ET DIEM ADÉU, FERRAN

“Ja sabeu que em jubilo?”, preguntaves dies enrere, un xic inquiet, a un grup de mares de l’escola.

Preguntaves, amb aquella prudència tan teva, del qui no gosa preguntar, del qui no gosa fer nosa, del qui passa sempre de puntetes, sense fer soroll, però que sempre hi és.

Del qui sempre hi ha estat.

Atent, col·laborador, pacient, discret, proper. Sempre disposat a escoltar, a arremangar-se, a fer un favor, a convertir les rutines de l’escola en un dolç moment del dia.

Vas arribar al Joan Maragall fa més de 30 anys, quan aquest poble encara era un poble, i des de llavors has format part indelible del seu paisatge.

Has vist créixer els nostres fills, generació rere generació, i te’ls has fet una mica teus, alhora que nosaltres et fèiem una mica nostre. Has compartit amb ells corredisses, jocs, complicitats, has estat testimoni dels seus secrets, has eixugat algunes de les seves llàgrimes.

Es farà difícil no veure’t cada matí, minuts abans de les 9, darrere de la reixa de la porta de l’escola, introduint parsimoniosament la clau màgica al pany que ens anuncia un nou dia, on tot està per aprendre, on potser ens farem una mica més savis i, on, de ben segur, aspirarem a ser millors persones.

No et diem adéu, Ferran, només a reveure. Perquè aquesta escola sempre serà casa teva.

I et desitgem molta felicitat en aquesta nova etapa.